

OPSTILLINGSERKLÆRING FOR OLIVER DE MYLIUS

Stillere

Nina Monrad Boel
Janne Bruvoll
Sophie Jo Rytter
Ilja Sabaj-Kjær
Medine Duvarci

Mit navn er Oliver de Mylius. Jeg er 33 år, og jeg er næstformand i Amnestys bestyrelse, som jeg har været en del af i fire år. Det er et spændende og inspirerende arbejde, og det er et privilegie at have mulighed for at sikre et stærkt Amnesty. Det arbejde håber jeg at få mulighed for at fortsætte.

Til dagligt arbejder jeg som kommunikationsmedarbejder for Institut for Menneskerettigheder. Så der er rigtigt, rigtig meget menneskerettighedsarbejde i mit liv – på forskellige måder og fra forskellige perspektiver.

Mit arbejde i Amnesty

Jeg begyndte som praktikant hos Amnesty i 2012, og siden blev jeg ansat i et barselsvikariat, inden jeg tog tilbage til studierne og færdiggjorde min uddannelse i sociologi. Men Amnesty og kampen for menneskerettighederne er svær at slippe, når man først har fået den ind under huden. Så jeg stillede op til hovedbestyrelsen i 2015.

Læringskurven er stejl som nyt bestyrelsesmedlem. Amnesty er den stor og kompleks organisation, og arbejdet med ledelse, strategier og budgetter er krævende. De seneste fire år har jeg dog været en del af mange spændende processer, hvor vi har vedtaget ny aktivismestrategi, prøvet kræfter med en landsindsamling, indført en ny struktur for vores internationale arbejde, og jeg har deltaget i både det sidste ICM og det første Global Assembly. Derfor føler jeg mig i dag godt klædt på til de udfordringer vi står over for. I bestyrelsen har vi stort fokus på at styrke fundraisingarbejdet, så vi igen kan begynder at vokse i antallet af medlemmer. Samtidig arbejder vi i disse måneder på at udvikle en ny strategi for Amnesty, så vi kan fokusere vores arbejde på de områder, hvor menneskerettighederne er under størst pres, og der hvor vi har mulighed for virkelig at gøre en forskel.

Menneskerettighederne

Siden jeg var helt ung har jeg følt mig inspireret af Amnesty og andre organisationer i civilsamfundet, som kæmper for en bedre verden. Og lige nu har verden virkelig brug for Amnesty og et stærkt folkeligt bolværk mod menneskerettighedskrænkelserne.

Flygtningekrisen kommer også i årene fremover til at sætte Europa under pres, og i flere og flere lande – fra Ungarn og Polen til Brasilien og USA – oplever vi, at politikerne drager konventionerne i tvivl og kører civilsamfundet ud på et sidespor. Det er en alvorlig situation – men det bekræfter mig kun endnu mere i, hvor vigtigt et stykke arbejde, som Amnesty udfører, og selv om det er let at blive pessimistisk på verdens vegne efter det seneste år, så må vi fortsætte med at tro på, at en bedre verden er mulig.